

РЕШЕНИЕ

№ 4681

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 29.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4291** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Х. А. С. чрез адв.К. Ч. със съдебен адрес за призоваване –гр.С., [улица], ет.4, ап.14 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006040/18.11.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ .СДВР – Р. Б. Н., с която на основание чл. 171, т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна и неправилна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че не са налице фактическите основания за издаването на административния акт, както и че не са спазени изискванията за форма на акта, който не отговаря на изискванията на разпоредбата на чл.59 ал.2 от АПК. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата и моли съдът да отмени оспорения административен акт. Претендират се разноси по представен списък.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ СДВР – Р. Б. Н. не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата. Не претендира разности. С придружителното писмо за изпращане на административната преписка е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 18.11.2022г. около 02.00 часа в [населено място], жалбоподателят Х. А. С. управлявал собствения си лек автомобил марка „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица] в посока от [улица] към Околовръстен път. В колата пътувал и свидетелят Р. В. Н.. Между жалбоподателят и свидетелят Н. възникнал спор във връзка с предстояща работа до [населено място]. Тъй като конфликта между двамата ескалирал, св.Н. помолил жалбоподателят С. да отбие на бензиностанция „О.“, находяща се на [улица], за да може да слезе. Жалбоподателят се съгласил и паркирал автомобила си в бензиностанцията, като свидетелят Н. си тръгнал, а Х. С. останал в колата, за да изчака негова приятелка Е. С. Г..

След един час, около 03.00 часа същият ден, на бензиностанцията дошла Е. Г., качила се в автомобила на жалбоподателя на шофьорското място и потегляйки, била спряна от полицейски патрул на отдел „Пътна полиция“ – СДВР. По отношение на Е. Г. е извършена проверка, включително и проба с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с № ARPM-0397 в 2 часа и 57 минути, така както е посочено в издадения по отношение на същата АУАН /приложен на лист 49 от делото/. В 03.13 часа на 18.11.2022г. органите на МВР извършили и проверка и по отношение на жалбоподателя с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с номер ARNA0141, който отчел положителен резултат - 1,64 промила на хиляда концентрация на алкохол в кръвта. При извършената проверка жалбоподателят не представил СУМПС и контролен талон.

По отношение на Х. С. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 745929 за извършено административно нарушение на чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП. Същият е задържан от служителите на МВР и е издадена Заповед за задържане на лице с рег. № 4332 -343/18.11.2022г.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената заповед № 22-4332-006040/18.11.2022г. от Р. Б. Н. - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т.1 б.б“ от ЗДвП по отношение на Х. А. С. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

Като доказателства по делото са представени от ответника: издадения АУАН, докладна записка до началника на Отдел „ПП“ –СДВР, подписана от мл.автоконтрольор Д. С. Г., талон за медицинско изследване; резултат от проба с техническо средство Алкотест дрегер, Протокол за химическо изследване № 694/18.11.2022г. от УМБАЛ „Св. А.“, Заповед за задържане, Наказателно постановление № 22-4332-024873/02.12.2022г., справка картон на водача, Заповед № 513з-6324/17.08.2018 г. на Директора на СДВР, Заповед №513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР и Заповед № 81213-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи.

В хода на съдебното производство е проведен разпит на свидетеля Р. В. Н., приет е и АУАН, издаден по отношение на Е. Г..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която имат правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. Директора на СДВР, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, в т.ч и полицейски инспектори в отдел "ПП" при СДВР. Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта.

Съдът констатира, че в хода на проведеното административно производство са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели нарушаване правото на защита на жалбоподателя. В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган следва да изясни всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство не са проверени и не са изяснени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК, което е довело и до материална незаконосъобразност на акта

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо

средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП

Съгласно цитираната разпоредба На водача на пътно превозно средство е забранено: да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози;

Правилно твърдяното нарушение на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

В случая, безспорно се установява, както от данните в АУАН, така и от свидетелските показания на свидетеля Н., че жалбоподателят е управлявал собствения си автомобил около 2.00 часа на 18.11.2022г. Също така е безспорно установено, че към този момент на управление на лекия автомобил от жалбоподателя, същият не е спиран за проверка от полицейски органи и не е тестван с техническо средство за наличие на алкохол в кръвта.

След като е паркирал автомобила на бензиностанция О., находяща се на [улица], жалбоподателят е преустановил управлението на МПС, изчаквайки приятелката си Е. Г.. Видно от докладната записка, изготвена от мл.автоконтрольор Д. Г., приета като писмено доказателство по делото, полицейският екип е посетил района на бензиностанцията около 03.00 часа. При осъществената проверка на място, именно полицейският орган е констатирал, че автомобилът към този час е управляван от друго лице, а жалбоподателят е бил на задната седалка. Едва в 3.13 часа е извършена проба с техническо средство Алкотест дрегер по отношение на Х. С., която е отчела положителен резултат за наличие на алкохол в кръвта от 1,64 промила. Този факт се потвърждава и от извършеното химическо изследване, чието заключение съдът цени като валидно писмено доказателство.

Съществен обаче е фактът, че към 02.00 часа на 18.11.2022г., когато жалбоподателят е управлявал автомобила, липсват данни същият да е употребил алкохол. От показанията на свидетеля Н., които съдът кредитира като обективни и достоверни, Х. С. видимо е бил свеж и не е пил алкохол. Обстоятелството, че на по –късен етап по надлежния ред е констатирано наличие на алкохол в кръвта, не би могъл да обоснове същият извод, че към момента на управление на автомобила жалбоподателя е бил с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

Като фактически основания за издаване на процесната заповед за прилагане на ПАМ е посочено, че около 02.00 часа жалбоподателят е управлявал автомобила си с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установено с техническо средство, за което му е съставен АУАН серия ГА, № 745929

От доказателствата по делото не се установява, че на посочената в акта дата и час жалбоподателят при управление на моторното превозно средство е бил с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила.

Отделно от това от така издадения АУАН и Наказателно постановление не става ясно кога точно е извършено твърдяното нарушение, тъй като от една страна в АУАН и в НП е посочено, че нарушението е извършено в 02.00 часа, когато жалбоподателят е управлявал автомобила, но все още не е бил тестван за наличие на алкохол в кръвта, а от друга страна се твърди, че нарушението е извършено около 03.49 часа, в който час жалбоподателят е бил в обективна невъзможност да управлява автомобила си, тъй като е задържан от органите на МВР и за така разпореденото полицейско задържане е издадена нарочна Заповед за задържане на лице/лист 23 от делото/

С оглед на това, съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване на Заповедта, не отговаря на действителното фактическо положение а именно – че към 02.00 часа на посочената в заповедта дата жалбоподателят е управлявал собствения си автомобил с наличие на алкохол в кръвта.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ от ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, като издадена от компетентен орган, но при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалноправните разпоредби на които се основава и при несъответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата), поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени по представен списък и са в размер на 810 лева /10 лева внесена държавна такса и 800 лева заплатен в брой адвокатско възнаграждение/. Направеното възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, доколкото размерът му е определен дори и под минимума, регламентиран в чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006040/18.11.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ .СДВР – Р. Б. Н., с която на основание чл. 171, т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на Х. А. С. с ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Х. А. С. с ЕГН [ЕГН] сумата от 800 /осемстотин/ лева, разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/
редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: